

'Mijn moeder leeft in andere wereld, daarin zijn popjes heel gewoon'

„Mijn moeder is zeker niet eng of gek, ze is dement en leeft in een andere wereld dan de onze”, vertelt Ria Tuenter. „Haar antroposofische Popje is als een kind voor haar dat ze knuffelt, eten geeft en waar ze mee praat, want in mijn moeders wereld zijn popjes heel gewoon.”

door Carla van der Meer

VARSSEVELD - „We begrijpen dat de aanblik van een volwassen vrouw met een pop erg confronterend kan zijn”, vervolgt Ria. „Vier jaar geleden vond mijn moeder dat zelf ook, toen ze net een paar weken gedwongen opgenomen was in het ver-

'ANTROPOSOFISCHE POPJE IS ALS EEN KIND VOOR HAAR'

pleeghuis. Ze wees me op een medebewoonster en zei: Dat mens is niet goed wijs. Die loopt de hele dag rond met een pop. Mijn moeder ging verder dementeren en voelde zich vaak angstig en eenzaam. Een jaar geleden heeft ze daarom van ons een antroposofische Joyk-pop gekregen. Het was best een gok om voor een volwassen vrouw een pop te kopen. Het bleek een schot in de roos. Het was liefde op het eerste gezicht. Vanaf dat moment was Popje haar rustpunt in een steeds verwarrender wordende wereld. Bij Popje kan ze haar emoties kwijt. Inmiddels hoort Popje he-

Mevrouw Hengeveld woont in verpleeghuis Den Es in Varsseveld. Haar onafscheidelijke 'Popje' is haar steun en toeverlaat in een steeds verwarrender wordende wereld en hoort ook al echt bij de familie.

eigen foto

lemaal bij de familie. Het is een soort klein zusje van me. Wij kopen kleertjes voor haar en ze is een aanknopingspunt in gesprekken met mijn moeder.”

Onrustig

„Toen oma nog zelfstandig woonde, was dat op het laatst moeilijk”, vertelt kleinzoon Thom. „Ze belde vaak als ze zich onrustig voelde.” Ria vult aan: „Dan had ze het koud en wist ze niet meer dat ze zelf de knop van de verwarming dichtgedraaid had. Of ze vroeg zich af wie er zeven pakken koffiefil-

ters in haar kast gezet had, terwijl ze die zelf gekocht had. Het kon niet anders dan haar laten opnemen in een verpleeghuis, maar dat is wel het moeilijkste wat ik ooit gedaan heb. Echt vreselijk. Ze werd in één keer van haar vrijheid beroofd en ze was, begrijpelijk, heel boos en opstandig.”

Grote stap

„Het was een grote stap”, zegt kleinzoon Matthijs. „Het is zo definitief, maar als je er over nadenkt, was het wel goed om dit te doen.” Net als Matthijs en Thom

gaat kleindochter Helma ook regelmatig bij oma op visite. „Ze kent ons allemaal van gezicht, maar de namen weet ze niet altijd”, laat Helma weten. „Toch vind ik het heel bijzonder dat ze ons herkent. Ze heeft een 'fijne' vorm van dementie want ze heeft nog humor. We lachen veel met haar, maar wel op haar niveau.” „We gaan in de familie allemaal graag naar oma toe”, zeggen de kleinkinderen. „Het is daar altijd weer een feest. En Popje is voor ons ook bijzonder geworden.” Ria, Thom, Matthijs en

Helma willen aangeven dat dementerende mensen niet eng zijn en dat ze zeker niet vergeten mogen worden. Ria schrijft op Facebook bijzondere en aandoenlijke verhalen over haar moeder en Popje, die de lezer meer inzicht geven in het leven van iemand met dementie.

Het verhaal van Popje is ook te lezen op de website van deze krant. Daar bestaat ook de mogelijkheid te reageren op het verhaal.

www.oudeljsselstreekvzler.nl